

New York Timesi bestsellerite autor

KAREN HAWKINS

Tassike
taimeteed

Romaan

Originaali tiitel:
Karen Hawkins
A Cup of Silver Linings
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut ega ükskõik millist osa sellest pole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõiki viiteid ajaloosündmustele, tegelikele inimestele või kohtadele on kasutatud fiktiivselt. Kõik muud nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ja mistahes sarnasus tegelike sündmuste või kohtade või inimestega, olgu nad siis elus või surnud, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Karen Hawkins. All rights reserved.
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D02409222
ISBN 978-9949-82-871-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

*Minu õele Robinile, kes jättis meid maha kaugelt liiga vara. Aeg-ajalt loen
ma sinu vanu e-kirju ja need ajavad mind ikka veel naerma.*

*Ja igaihele, kes on kaotanud õe, venna, ema, isa, abikaasa, lapse või sõbra:
kui saaksin, annaksin ma teile kõigile mõnusa pleedi, tassitäie kuuma kakaod
ja hügelsuure kallistuse.*

ESIMENE PEATÜKK

Ellen

Seistes oma tütre avatud haua kõrval, surus Ellen Foster sõrmeküüned peopessa, kui *kazoo** ärritav hääl läbi talvise männilõhnalise õhu heljus.

Kazoo.

Matusel.

Veelgi hullem oli see, et *kazoo*'l ei mängitud midagi kaugeltki sobilikku, näiteks lugusid „Jumal on mu karjane“ või „Amazing Grace“, vaid hoopis ABBA „Dancing Queeni“.

Ellen üritas mitte välja teha teistest leinajatest, kes meloodiale hääletult suud liigutades kaasa laulsid ja end muusika taktis kõigutasid. Turvaliselt suurte päikesepriilide taha peidetuna sulges ta kipitavad silmad hetkeks. See kõik oli nii maitsetu. Aga tegelikult oli kõik, mida Julie omaenda matuseks plaaninud oli, olnud siiani veider ja erakordselt maitsetu. *Juliele oleks see meeldinud. Ta oli minu ärritamises alati hea. Lausa kohutavalt hea.*

Ellen surus huuled kõvasti kokku, hoides tagasi nii pisaravoolu kui ka tugevat soovi vandesõnu karjuda. Ta polnud elus kordagi

* Kazoo – väike puhkpill, mille hääl meenutab kammipilli häält. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

vandunud. Mitte kordagi. Aga praegu oli kõik, mida ta teha sai, see enda sees hoida. Ta avastas, et lein oli riuklik elajas, kibe segu kaotusest ja kahetsusest, mis rebestasid teed läbi tema südame mitte ainult ühe korra, vaid ikka ja jälle, muutes ta kaitsetuks ja maruvihaseks.

Kaks vanemat naist, kes kandsid eest lahtiste mantlite all „Troonide mängu“ T-särke, astusid Julie läikivmusta kirstu juurde, mille mõlemale küljele olid maalitud metsikud sädelevad punased leegid allkirjastatuna Julie tuttava tõtliku allkirjaga. Sõjalise täpsusega voltisid naised lahti hiigelsuure lohepildiga lipu ja laotasid selle kirstule, noogutades teiste leinajatega ühinedes kirikuõpetajale.

Lilla lohepildiga lipp laperdas jäises jaanuarituules, lohe ühe tihe-date ripsmetega silma pilk tundus olevat Ellenile suunatud. *Kazoo* hakkas jälle mängima, „Macarena“ hoogsad noodid õhku paiskumas.

Ellen heitis taeva suunas hävitava pilgu. *See pole naljakas, Julie. Isegi mitte natuke.*

Elleni peas kõlas Julie rõõmsameelse pidurdamatu naeru kõla, nii vahetu ja selge, et üheks suurepäraseks hetkeks tekkis lootus ja ta vaatas vaistlikult ringi, otsides väikesest rahvahulgast oma tütart. Peaaegu kohesele taipamisele, et naer oli lihtsalt mälestus, järgnes valus pettumus. *Ma ei kuule seda naeru enam kunagi.*

Süda valutamas, hingas Ellen vaikselt, sügavalt ja värisevalt sisse. *Mul ei ole selleks aega. Ma pean mõtlema sellele, kuidas ma Kristenit aitan. Mu tütretütar on õnneliku elu ära teeninud ja ma teen nii, et ta selle ka saab.*

Et ellu viia projekt K, nagu Ellen selle oma Louis Vuittoni musta nahkkaantega märkmikku täna hommikul kirja pannes nimetanud oli, peab ta ellu viima kolm tegevust. *Keskendu neile tegevustele, ütles ta endale, kui kirikuõpetaja kazoo meloodia taktis varbaga vastu maad koputama hakkas. Ainus, mis loeb, on Kristen.*

Ellen sulges silmad ja ignoreeris kõike enda ümber toimuvat.

Esimene tegevus: ela matus nutmata üle.

Siiamaani oli kõik korras, peamiselt tänu päikesepillide pakutavale tõhusale kaitsele. Kõik, mida ta tegema pidi, oli pidada vastu järgmised viisteist minutit, ja siis saab ta edasi liikuda.

Teine tegevus: sea Julie maja korda ja pane see müüki.

Sellest saab suur töö, vähemalt selle põhjal, mida Ellen öelda oskas, sest Julie kipakat kuninganna Anne'i stiilis maja ei olnud pärast 1970. aastaid remonditud. Veelgi hullem oli see, et nüüdseks, kui Julie oli seal viimased kümme aastat elanud, oli iga kapp ja nurgatagune kitsi täis topitud. *Kõik see peab kaduma.*

See, et maja polnud just parimas seisukorras ja oli täis topitud kasutuid käsitöösemeid, polnud üllatus. See oli lihtsalt üks näide pikas näidete reas Julie keeldumisest täiskasvanuks saada. Ta mitte üksnes polnud hakanud kunstnikuks, selle asemel et endale päris töö otsida, aga ta oli ka ettekatsetult lapse saanud, ilma et lapsel oleks isa või temal endal kindlat sissetulekut. *Vaene Kristen. Kõik need võimalused, millest ta ilma on jäänud – ma ei talu isegi sellele mõtlemist.*

Tütretütre õnneks oli aga Ellen valmis ja võimeline edaspidi asju ajama ja majamüügist saadud raha läheb otse kolledžifondi.

Mis viib kolmanda tegevuse juurde: saada Kristen sellest kolkalinnast välja minu koju Raleigh's, kus ta saab hakata elama normaalset korralikku elu. Kõigist tegevustest on just see kõige keerulisem. Ellen heitis pilgu enda kõrvale, kus seisis Kristen, puhudes neonrohelistest *kazoo'*st valjult välja „Macarenat“. Ellen üritas oma pilku mitte liiga kaua hoida teismelise lillaks triibutatud juustel või väikesel briljandil, mis sädeles tüdrukus ninas.

Ära jõllita. Ellen pööras pilgu jõnksatusega Kristenilt eemale, eemale lohelihuga kaetud kirstult, ja keskendus selle asemel hoopis kauguses kasvavatele puudele. Ellen pidi tütretütrega seotud küsimusi lahendamata hakates ettevaatlik olema, sest Julie ja tema kangekaelsuse tõttu nad peaaegu ei tundnudki teineteist. Aga Ellen oli veendunud, et mõningase aja ja pingutusega saavad nad Kristeniga lähedasemaks ja viimaks on neil selline suhe, nagu oleks pidanud olema algusest peale.

Kristen kallutas *kazoo* reipalt viltu ja lõpetas „Macarena“ pöörase aplausi saatel.

Ellen hoidis tagasi tungi nähvata: *see siin peaks ju matus olema!* Kuigi leinajate riietuse põhjal oleks seda peaaegu võimatu öelda. Tumedate päikesepillide turvalisuse tagant silmitses ta Dove Pondi elanikke, kes

kandsid laias valikus omavahel kokkusobimatuid eredavärvilisi riideid, just nii nagu käsitsi kirjutatud matusekutsel oli palutud.

Ellen võpatas mälestuse peale sellest kutsest. Kui ta selle alles kolm päeva tagasi postkastist leidnud oli, arvas ta, et see on mingi kohutav nali. Heledat ehituspaberit kaunistav Julie voogav käekiri oli kutsunud teda muretult primale matusele matuste seas, kuupäev antakse teada hiljem. Kutsel oli kirjas, et kõik kannaksid eredavärvilisi riideid, kuna Julie ei soovinud lahkuda igavate mustade või hallide riiete summas. Ta oli ka lisanud, et ei taha nutmist, kuna suremine polegi tegelikult nii raske, kui sa kord selle põhjustatud üllatusest üle saad.

Sellest oli möödas kümme aastat, kui Ellen oli kuulnud midagi oma tütre, kes oli Elleni maailmast välja tormanud samamoodi, nagu ta oli sinna sisenenud – karjuva ja punasenäolise, laskmata end kinni hoida ja endale öelda, mida teha. Pärast nende viimast tüli oli Julie oma ema enda ja Kristeni elust välja lõiganud. Ellen oli olnud jahmunud, kui Julie oli keeldunud lubamast teda oma tütre tütar isegi näha, öeldes, et ta ei taha, et Elleni kitsarinnalised vaated Kristeni aju risustaksid.

Neil esimestel kuudel oli Ellen korduvalt ühendust võtta proovinud, tahtnud meeleheitlikult tütre tütar näha, aga tema kõnedele ei vastatud. Kui vaikesetest nädalatest said veelgi vaiksemad kuud, oli Ellen otsustanud anda Juliele pisut hingamisruumi, arvates, et tütar tuleb tagasi kiiremini, kui ei tunne, et talle survet avaldatakse. Pärast seda oli Ellen helistanud ainult sünnipäevade ja pühade ajal... kõik need kõned läksid postkasti nii sageli, et mingi aja möödudes oli ta viimaks isegi helistamise lõpetanud.

Seetõttu ei olnudki Ellen tütre tulevikus toimuva matuse kutset tõsiselt võtnud. Ellen ei olnud kunagi Julie huumorimeelt mõistnud, seega oli ta lihtsalt arvanud, et see on mingi õel nali, ja visanud kutse lähimasse prügikasti.

Aga siis, kohe järgmisel päeval, oli helistanud nuttev Kristen. Tema luksuvate nuuksatuste ja murdunud sõnade vahelt oli Ellen teada saanud, et Julie oli surnud pärast kahte aastat võitlust rinnavähiga.

Kutse oli tõeline ja Julie oli läinud.

Jahmunud Ellen oli tütretüttele tuimalt kinnitanud, et on seal niipea kui võimalik, ja kõne lõpetanud. Aeg oli äkitselt peatunud ja mingil põhjusel leidis Ellen end oma jalgu jõllitamas. Ta oli kandnud siniseid kuldse kandiga Manolo Blahniku Decebalo kontskingi, mida ehtisid suured kristallkaunistused. Kui ta nüüd silmad sulges, võis ta ikka veel näha oma pikki kõhnu jalgu neis kingades, mille sinisele sametile langesid pisarad, mille olemasolust ta teadlikki polnud, ja helkisid hilise pärastlõuna päikeses, säravamad kui sädelevad kaunistused.

Pärast seda oli ta need kingad ära visanud, kuna ei suutnud neid enam vaadata, ilma et need oleksid talle meelde tuletanud seda, mis järgmisena juhtus. Ta oli oianud nagu haavatud tiiger ja end põlvedele kukutanud, sobrades meeleheitlikult kutset otsides prügis. Kui ta sõrmed ära visatud paberi ümber sulgusid, said tema pisaraist nuuksed ja valu värvus kutse isikupäratut tooni kibesiniseks. Tõde tegi haiget – isegi juba suremas olles ei olnud Julie püüdnud emaga ühendust võtta.

Ellen oli istunud põrandal, ümbritsetuna prügist, kui seda tobedat ehituspaberitükki kallistas, nuttes taga tütart, kelle ta oli kaotanud, ja suhet, mida ta oli alati lootnud, aga mille kohta ta nüüd teadis, et ei saa seda kunagi.

Viimaks olid Ellenil pisarad otsa saanud. Seega oli ta teinud seda, mida ta probleemiga silmitsi seistes alati tegi: võttis ennast kokku, kuivatas pisarad, sulges ukse liiga ehedate tunnete ees ja koostas nimekirja tegemist vajavatest asjadest. Ta oli end töölt vabaks võtnud ja reisiks asjad pakkinud, tehes aeg-ajalt pause nimekirja täiendamiseks. Samal ajal kasvasid temas kurbus ja raev. Veel ühe korra oli Julie Elleni millestki hinnalisest ilma jätnud, õigusest jätta hüvasti oma ainsa lapsega. Ellen oli jäänud seisma emotsionaalse kuristiku serval, üksinda ja tühjana.

Jahe tuul rasis lohelippu ja Ellen sikutas musta villase mantli endale tihedamalt ümber, tabades Kristeni küsiva pilgu. Ellen taipas, et ta ilme peab olema raevukas, seega sundis ta oma suu kõverduma millekski, mille ta lootis olevat lohutava naeratuse.